

Розділ Перший Знову разом

Привіт, мене звати Елла, і я вчилася у першому класі. Та зараз у мене літні канікули. І в моїх однокласників теж літні канікули. Звісно, у нашого класного керівника теж літні канікули. Принаймні я так думала.

Відпочивати так весело! Перші шість днів дощило. Я постійно питала в мами й татка, чим би мені зайнятись. На сьомий день я почала нудьгувати без моїх друзів. Я постійно питала в мами й татка, скільки ще днів залишилось до школи. На восьмий день татко теж зацікавився, скільки ще днів залишилось до школи. На дев'ятий день мама захвилювалась, що навряд чи доживе до школи. На десятий день мама і татко запхнули мене в автобус, який виїхав у літній табір. В автобусі вже сиділи Ханна, Тукка, Сампа і Тійна.

Захеканий Пат мало не спізнився — хокейне спорядження заважало йому бігти.

— Розсяви! Ви сіли не в той автобус, — одразу заявив нам Пат. — Цей автобус іде в хокейну школу.

— Сам такий! — образився Тукка. — В хокейну школу поїхав сусідній автобус: там усі були з хокейними ключками.

Тукка все-все знає, бо він геній.

— Так навіть краще, — зрадів Пат, коли побачив, що ніхто в нашому автобусі не вдягнений у хокейну форму. — Я буду основним нападником.

Врешті-решт автобус вирушив. Ми зраділи, що знову будемо всі разом. Та й батьки теж зраділи — вони стрибали на радощах, танцювали та обіймались одне з одним на шкільному подвір'ї. Ми так здивувались, коли це побачили, що навіть забули кліпати.

Розділ другий Ласкаво просимо!

Значно більше ми здивувались, коли побачили в літньому таборі нашого класного керівника. Та найбільше здивувався сам учитель. Він був настільки приголомшений і радий нас бачити, що мало з глузду не з'їхав.

— Це якась помилка! — кричав він водієві автобуса. — Ви привезли їх не в той табір! Відвезіть їх назад! Негайно!

— Ніякої помилки, — запевнив його водій. І ми теж.

Так, ми приїхали в правильне місце. Усі, окрім Пата, який пішов шукати ковзанку.

— Я заберу вас через тиждень, — пообіцяв нам водій автобуса.

— Тиждень?! — вигукнув учитель і почав благати водія відвезти його назад, у місто.

Дивно, літній табір іще не розпочався, а вчитель уже скучив за домівкою. Ну як маленький!

— Будь ласочка! Рятуйте! — канючив він у водія. — У мене дружина і маленька дитина.

Але автобус уже рушив, хоча нога вчителя, як і раніше, заважала зчинити двері.

— Як кумедно... Наче ногу вчителя зажував алігатор, — прошепотіла мені Ханна. — Передай далі!

— Не передам! — уперлась я. — Набридло грati в зіспований телефон. Хтось знову щось не те почує, і вийде, приміром, що на вчителя напав вентилятор, — пояснила я Ханні.

— Не може бути! Справжній термінатор? — розгубилась Ханна.

— Пусте, забудь!

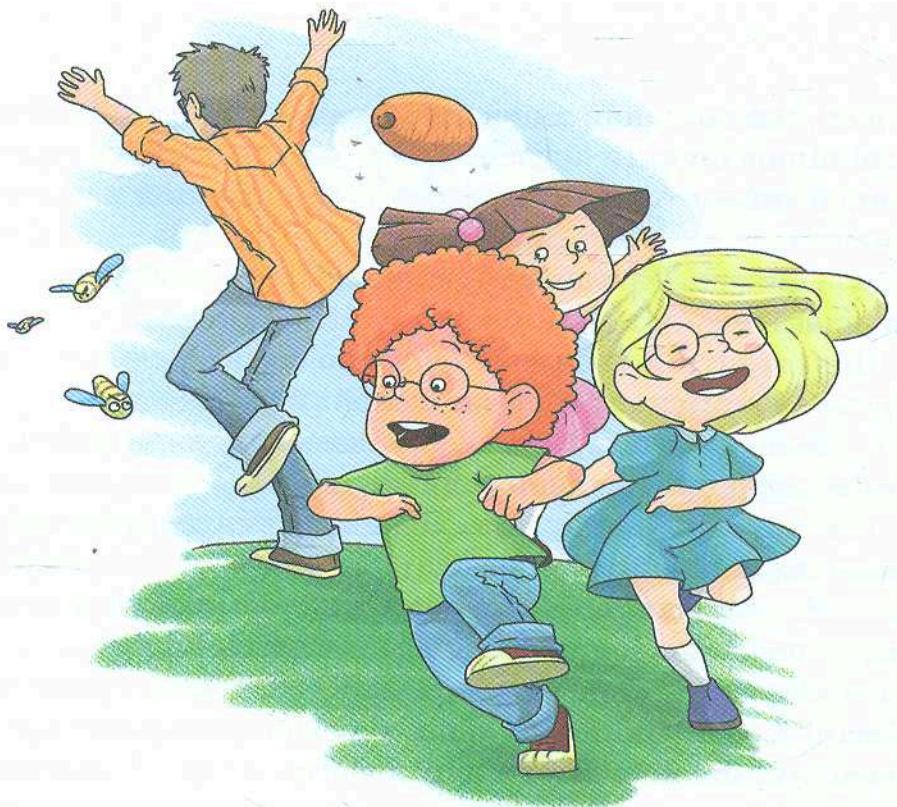
Та у Ханні вже загорілись очі:

— Мабуть, це хтось із місцевих... — розмірковувала вона вголос.

Тим часом автобус зник удалиni.

— Я пропав! — у розpacі вигукнув учитель і почав розтирати забиту ногу.

Та його ніхто не чув — усі спостерігали за Патом. Він видряпався на сарай і намагався збити хокейною ключкою осине гніздо, що примостилося під дахом.

— Слухайте сюди! У літньому таборі заборонено витівки, — почав бубоніти вчитель. Він стояв якраз біля сараю, точнісінко під осиним гніздом.

— Наш малюк не спить ночами, бо йому болить жівіт, — продовжував учитель. — Я вкрай виснажений і приїхав сюди, щоб трішечки відпочити і заспокоїтись, підлікувати розхитані нерви... — пояснював він нам.

Пат тим часом намагався підчепити гніздо, але воно міцно трималось.

— ...Тому насолоджуйтесь тишею, вчиться жити в гармонії з природою...

Пат спробував ще раз і ще.